

DESIRE®

Joss Woodová
Pokušení nadosah

JOSS WOODOVÁ

POKUŠENÍ NADOSAH

PŘEKLAD

KAREL DUBEN

Milá čtenářko,

v červnu na Vás čekají příběhy, jejichž hrdinkami jsou úspěšné mladé ženy, které svou profesi zvládají na jedničku, ale v osobních vztazích už to taková sláva není. Ve snaze poučit se z vlastních přešlapů jsou někdy příliš křečovitě a dopouštějí se dalších chyb. Ovšem kdo nic nedělá, nic nezkaží! A tak se hrdince povídky Tajně zamilovaná nedá upřít odvaha, když svého milence požádá o ruku. V romanci Pokušení nadosah si Joa uvědomí, že její sklon vybírat si zadané a nedosažitelné protějšky pramení z jejího strachu z plnohodnotného partnerství. Iris v Najatém milenci čeká velké zpytování vlastních hodnot. Že nakonec vše dobře dopadne, o tom Vás už asi nemusím ujišťovat. Ano, někdy ke štěstí a lásce vede hodně klikatá cesta, někdy to může i bolet, ale vždycky to stojí za to.

S láskou

Váš Harlequin

Joss Woodová

POKUŠENÍ NADOSAH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Temptation at His Door

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Karel Duben

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2020 by Joss Wood
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6575-4 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6576-8 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6577-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Joa Jonesová vklouzla pod červenobílé portiko nad masivními dveřmi vedoucími do Murphy International s pocitem vděčnosti, že se konečně dostane z toho otravného deště, v němž se tu a tam objevovaly i ulepené sněhové vločky. Dýchla si do dlaní a už poněkolkáté ji napadlo, že si v pozdním lednu nevzala na výlet do Bostonu právě vhodné oblečení. Když přede dvěma dny odlétala z Aucklandu, bylo léto. A tu cestu podnikla s vědomím, že zavřela dveře za svým posledním zaměstnáním chůvy.

Na Novém Zélandu se stala skutečnou členkou rodiny Wilsonovy, oblíbenou a snad i milovanou. Navrhli jí, aby se s nimi přestěhovala do Londýna, ale Joa si byla velmi dobře vědoma toho, že takové rozhodnutí by bylo v dlouhodobém horizontu špatné. Stěhování s Wilsonovými prostě nebylo možné; jejich děti už byly dost velké, a tak chůvu určitě nepotřebovaly.

Navíc bylo Joi naprosto jasné, že se ona sama musí posunout dál. Mohla by si klidně najít na Novém Zélandu jinou práci, ale posledních pár měsíců bylo čím dál těžší ignorovat narůstající pocit, že je v nesprávné zemi a že si zvolila nesprávnou kariéru. Návrat do Bostonu se jí jevil jako sice trochu děsivé, ale nutné rozhodnutí. Jediné možné.

Joa si přitiskla dlaň na hrudník a snažila se potlačit náhlý nával paniky.

Od Iziiny smrti se velmi intenzivně zabývala sama sebou, takže teď měla dostatek sebereflexe, aby si uvědomovala, že svou prací chůvy si vlastně hledala rodinu, kterou během svého vyrůstání v pěstounské péči nikdy nepoznala. Teď jí bylo devětadvacet roků, a pokud chce rodinu, musí si založit svou vlastní. Už měla dost toho, jak se vždycky stala součástí životů jiných rodin a pak se musela rozloučit, když se oni ve svých životech rozhodli něco změnit.

Ano. Návrat do Bostonu je nový začátek. Jako by stiskla tlačítko reset.

Joa se rozhodla, že stráví nějaký čas se svou nevlastní sestrou z pěstounské rodiny. Keely a blažená doba s ní jí určitě pomohou pohnout se z místa.

Joa si znovu dýchla do dlaní a rozhlédla se napravo i nalevo, ale Keely nebyla nikde v dohledu. Když přistála na bostonském letišti, přišla jí zpráva, aby jela rovnou do Murphy International, světově proslulého aukčního domu v centru Bostonu. Měly tady s Keely schůzku s generálním ředitelem, aby s ním prodiskutovaly aukci umělecké sbírky Joiny pěstounské matky (a Keelyiny pratety). Sbíрка měla světovou úroveň a po smrti Isabely Moun-ton-Matthewové přešla na základě dědického řízení do Keelyina a Joina vlastnictví. Kromě toho zdědily také historický dům v bohaté bostonské čtvrti Back Bay, neuvěřitelně zdravé burzovní portfolio a několik pořádně tučných bankovních účtů.

Joa, dítě z bostonského systému pěstounské péče a mnohonásobná uprchlice z ní, se teď stala dědičkou. Šla jí z toho trochu hlava kolem.

Keely, kterou Isabel adoptovala po smrti jejích rodičů, kteří zahynuli, když byla ještě malinká, se mohla klidně s Carrickem Murphym setkat sama. Znala bratry Murphyovy už dávno a Joa jí hned týden poté, co Iz zemřela, dala plnou moc, aby jednala i za ni. Měla ke Keely stoprocentní důvěru.

Pak se však Joa rozhodla vrátit do Bostonu. Na místo, kde, jak doufala potká svoji budoucnost.

K chodníku zajel taxík a Joa měla najednou plnou náruč své vlnadné energické nevlastní sestry a přítelkyně. Keely zahrnula Jou polibky na obě tváře. „Tak ráda tě vidím, Ju! Přes FaceTime to prostě není ono,“ jásala.

„Taky tě ráda vidím, Keels,“ řekla jí Joa tišeji. A byla to úplná pravda.

Tato žena uvítala Jou ve svém domě, ve svém životě. Chovala se k ní jako ke své sestře a nejlepší přítelkyni. Ode dne, kdy odešla z dětského domova a ubytovala se v Isabelině domě, jí Keely půjčovala oblečení, ukazovala jí, jak se má malovat, a radila jí, když měla jít na své první rande. Díky Keely taky vyplnila správně přihlášku na vysokou a společně s ní pak vybírala i šaty na promoci. Nejdůležitější ze všeho bylo ale to, že to byla právě Keely, kdo ji držel za ruku na Isabelině pohřbu.

Joa teď impulzivně a zcela netypicky sevřela Keely ještě jednou v pevném objetí. Keely byla její rodina; jediná, kterou měla.

Keely, která se vždycky ráda objímala, se zasmála a znovu Jou láskyplně políbila na tvář. Pak se od-táhla a položila jí na tvář i ruce. „Jsi úplně ledová! Proboha, pojďme už dovnitř. A co to máš vlastně na sobě?“

Joa se podívala na svůj tenký plášť, džínsy a promočené tenisky. „Nemám toho dost, to je jasné.“ Vešla za Keely do uchvacující dvorany, jíž vévodilo široké mramorové schodiště a známá vůně leštěnky s včelím voskem.

Po pravé straně schodiště seděla za krásným dřevěným stolem štíhlá žena, která se na ně povzbudivě usmívala. Keely si stáhla kašmírový plášť a pověsila si ho na ruku. U dveří stál člen ochranky, další dva u vchodů do předváděcích místností. Na zdech visely

krásné obrazy a po obou stranách schodiště stály dvě masivní křišťálové vázy, z nichž doslova přetékal nádherně naaranžované vodopády květů.

Joa, která na sobě měla oblečení ze second handu, ochozené tenisky a odřenou vintage bundu, pochopila, že právě vkročila do jiného světa. Navzdory dědictví, které jí spadlo do klína, byl tenhle svět Isabelin a Keelyin. Ne její. Hlavou si uvědomovala, že se z ní stala nesmírně bohatá žena, ale pocity jí říkaly, že je stále ještě čtrnáctiletá uprchlice z dětského domova, vyděšená a cynická, která vždycky hledá, v čem je háček. Velká část její bytosti stále ještě čekala, že jí každou chvíli někdo přijde říct, že celá tahle věc s Isabeliným dědictvím byla nějaká administrativní chyba a že děvče, jako je ona, nemůže zdědit takové bohatství.

Joa ucítila na zádech Keelyinu ruku, která ji vrátila do přítomného okamžiku. „Jsem tak ráda, že jsi zpět, miláčku. Jak dlouho tady zůstaneš?“

„Ještě nevím,“ pokrčila Joa rameny a posunula si batoh na rameni. „Smlouva v Aucklandu mi skončila. Myslím, že potřebuju změnu. Osobní i kariérní. Takže zůstanu, dokud si to nepromyslím. Je to v pohodě?“

Keely předstírala, že přemýšlí. „No... nejsem si tak úplně jistá, že pro tebe budeme mít pokoj. Vždyť máme jen skromný příbytek z přelomu století, kde je patnáct ložnic, několik obývacích pokojů, knihoven, dvě jídelny, plesový sál, mediální místnost a křídlo pro služebnictvo. Nevím, kde tě upíchneme,“ zažertovala. Pak se zadívala na Join batoh. „Kde máš zavazadla?“

Joa protáhla obličej. „Aerolinky je ztratily. Budou nejspíš v Kuala Lumpuru. Řekli mi, že sem dorazí někdy pozítří.“

„Nebo taky nikdy.“

„To je taky možnost,“ přikývla Joa.

Keely zazvonil mobil. Když ho vylovila z kabelky, přejela prstem přes přijetí a Joa zachytila krátký pohled na přitažlivý mužský obličej a záblesk bílých zubů.

„Ahoj, tak kde jsi?“

Joa chtěla ustoupit stranou, ale Keely ji zadržela na místě. Kdo je ten muž s tím nádherným a trochu chraplavým hlasem? Keelyin nový přítel? Joa zvědavě naklonila hlavu a ze strany, aby nebyla v záběru kamery, nakoukla na Kellyin displej.

Proboha.

Zelené oči. Nebo hlavně zelené s modrými, zlatými a jantarovými tečkami. A trochu nazlobeně sevřená ústa. Na silné čelisti měl několikadenní porost, pod ním rozpoznávala ten typ brady, který signalizoval umanutost. Na sobě měl rozhalenku, v níž vynikala jeho široká ramena, a z jejího věcka vykukovaly oříškově hnědé chloupky, které měly stejnou barvu jako jeho vlnité polodlouhé vlasy. Vypadal jako padlý anděl, jako někdo, kdo by mohl být pohledný, ale nebyl, krása se v něm musela hledat. Joa si byla na jakési hluboké úrovni jistá, že jeho tělo se té tváři, kterou viděla na displeji, vyrovná. Bůh přece nemůže být tak krutý, aby spojil dohromady tak sexy obličej s tělem, které by k němu nepasovalo. Joa tušila, že bude mít pevné břicho, dlouhé nohy a dokonalý zadek. To byl jediný scénář, který vůbec dával smysl: motýlci v žaludku rozepjali svá křídla a radostně zamávali. Ano. Joa ten pocit očekávání rozpoznala okamžitě.

Kdy měla naposledy tak silnou reakci na nějakého muže? Minulý rok? Před dvěma lety?

Možná, že správná odpověď by měla znít, že takhle otevřeně tělesnou, *sexuální* odezvu neměla na žádného muže ještě nikdy v životě.

„Zrovna jsem přijela do Murphy's,“ odpověděla Keely. „Jdeme trochu pozdě, ale hned se Carrickovi ozvu.“ Keely podala recepční navštívenku

s potvrzením schůzky a pokynula Joi ke schodům. „Připojíš se k nám?“ zeptala se ještě muže na displeji.

„Ne, mám jiné starosti.“

Keely se zastavila v polovině schodů a Joa se na ni podívala. Viděla, že Keely vraští obočí a tváří se starostlivě. Bylo jasné, že jí na tom muži na displeji záleží.

„Co se stalo?“ zeptala se Keely.

„Anna odešla.“

Protože Joa věděla, že nepůjdou dál, dokud Keely neskončí svůj hovor, opřela se o zábradlí a nahlédla do jednoho z předváděcích sálků. Několik členů personálu v tmavě červených košilích opatrně sundávalo ze zdi velkou malbu.

„Zatraceně, to je už šestá od chvíle, kdy Lizbeth odešla do důchodu,“ odpověděla Keely vyčerpaně.

Šestá? Co šestá?

„To mi povídej,“ ozvalo se z mobilu našťavaně. „Vyšla si nakupovat.“

Keely protáhla obličej. „Co nakoupila?“

„Designové prádlo. Značkovou kosmetiku. Designovou pohovku. Nejrůznější parfémy, boty, kabelky, oblečení...“

„Počkej. Nech mě hádat. Taky značkové?“

„Jo. Nevědomky jsem držel ekonomicky nad vodou několik bostonských butiků.“

„Vůbec bych to od ní nečekala.“ Keely potřásla hlavou. „Máš hroznou smůlu na chůvy, Ro.“

Joa zbystrila. Na chůvy? To je přece její profese. A navíc celý ten rozhovor konečně začal dávat smysl. Ro... Keely musí mluvit s Ronanem Murphym.

Keely se o něm ve svých dlouhých mailech dost často zmiňovala. Byl hlavní dražebník celého Murphy International a ředitel marketingu. Keely znala Murphyovu rodinu od dětství a na vysoké škole se přátelila s jeho ženou.

„Tohle teď vážně nepotřebuju. Thandini rodiče jsou na dovolené, takže mi s klukama nemůžou pomoci, což znamená, že ode dneška mě čeká peklo.“

„Mohla bych je vyzvednout ze školy, odpoledne být s nimi a dát jim večeři,“ nabídla se velkoryse Keely. „Minulý týden se jim to líbilo.“

„A nemá dnes přiletět tvoje sestra?“ zeptal se Ronan.

„Už je tady.“ Keely začala obracet kameru na Jou, ale ta si v panice přikryla obličej. Zbláznila se Keely? Vždyť vypadá jako jezinka! Keely obrátila oči ke stropu, ale naštěstí kameru zase odvrátila. „Joi to vadit nebude. Má děti moc ráda.“

Joa sice děti opravdu milovala, ale první večer v Bostonu si chtěla u vína povídat s Keely.

Keely ignorovala Joiu nesouhlasný výraz. „Považuj to za hotovou věc.“

Zatraceně. Keels!

„Právě jsi mi zachránila život,“ pronesl Ronan vděčně. „Dám vědět ve škole. A teď začnu obvolávat agentury kvůli nové chůvě.“

V Bostonu bylo pár dobrých agentur. Joa věděla, že Ronan někoho najde velice rychle. Sama si dělala ještě na Novém Zélandu průzkum, než se rozhodla, že Wilsonovi budou její poslední rodina.

Keely naklonila hlavu a upřela jasně modré oči na Jou. „Než si někoho najmeš, promluvme si. Mám nápad.“

Joa ztuhla. *V žádném případě*, naznačila Keely bezhlasně. *Nikdy!*

„Jestli mi chceš navrhnout, že se budeš o kluky starat na plný úvazek, říkám ano.“

Keely se zasmála. „Mám ráda tebe i kluky, ale zase ne tolik. A ne tím způsobem.“

Takže Keely s Ronanem není romanticky zapletená. Proč se Joi zvláště ulevilo? Začínalo jí být jasné, že je asi unavenější, než si myslela.

Pak Keely znovu začala mluvit. „Ale možná bych pro tebe měla řešení. Dej mi chvilku, s někým si promluvím a pak ti dám vědět.“

Ne, určitě je vyčerpaná a má halucinace. Ani Keely, jakkoli je přímočará a bez přehnaných skrupulí, ji přece nemůže hned první den zapráhnout do práce. Navíc s prací au pairky už skončila. Nechtěla se stát součástí další rodiny, protože už věděla, jak snadno si dokáže vytvořit iluzi, že je to i její rodina.

Když se Keely rozloučila s Ronanem, Joa se na Keely zamračila. Neměla v úmyslu stát se chůvou dětí Ronana Murphyho. Ničích dětí! Teď, ani v budoucnosti.

„Ani na to nemysli.“

„Na co?“ podivila se Keely přesládle. Joa ji ale znala velice dobře, a věděla, jak ďábelská mysl se pod jejím andělským zevnějškem skrývá.

„Nechci dělat chůvu, Keels.“

Toho měla už dost, toho neustálého smutku, když po roce či po dvou se rodina, jíž si začala připadat součástí, přestěhovala jinam a začala žít vlastním životem. Kromě toho už vůbec nechtěla pracovat pro svobodné otce. S Liamem dostala pořádnou lekci. A další s Johanem. Joa věděla, že svobodní otcové jsou pro ni nebezpeční, protože snadno podlehnou dojmům, že je pro ně tou pravou ženou a matkou jejich dětí.

Liam se oženil s kýmisi z jeho práce, ta žena prý jeho děti miluje a je jako jejich máma na plný úvazek zcela šťastná a spokojená. Týden před jejich svatbou Joa dostala výpověď.

No a Johan... Johan byl gay a chtěl nového manžela.

Pokud Joa chce rodinu, musí si ji založit, ne osídlit už existující, která patří někomu jinému.

Začaly s Keely stoupat do schodů a Keelyiny vysoké podpatky cvakaly na mramoru. Joa jen doufala,

že se nesnaží vymyslet, jak ji vmanipulovat do role, kterou ani trochu nechtěla hrát. Keely ale byla jako přírodní síla... člověk musel být neustále ve střehu. Možná, že když změní téma, rozptýlí ji to. Za pokus to stojí...

„Vím, že Murphy's chtějí dát do aukce Iziinu sbírku, ale nechápu důvod tohoto setkání. Mají přece seznam, inventář, všechny údaje. Můžou vše vydražit a nám poslat šek. Myslela jsem si, že je to jednoduchý proces.“

„Ne tak úplně,“ odpověděla Keely a pokynula Joi do chodby vpravo. „Murphy's musí zkontrolovat certifikáty, aby bylo jasné, že jsou všechny předměty v aukci pravé. Většina uměleckých děl, které Isabel shromáždila, je výborně zdokumentovaná, ale Finn, mladší z Murphyových bratrů, našel v Moun-ton House obrazy, o nichž se domnívá, že by to mohly být tři ztracené malby od Winslowa Homera.“

Páni. Tak tohle byla novinka. „Vážně? Od Winslowa Homera?“

„Hm... Finn Murphy se na ně jen podíval a řekl, že musíme stanovit původ, což je dost problém. Každopádně, tahle schůzka je s Carrickem Murphym a kunsthistoričkou Sadií Sladeovou.“ Keely se zasmála. „Trochu jsem si ji proklepla. Je hrozně inteligentní, a navíc krásná, což je nespravedlivé. A je Carrickův typ.“

Joa obrátila oči ke stropu. Někdy ji popouzel, že Keely ví snad úplně všechno. A navíc měla často pravdu.

„Mluvily jsme o těch obrazech, Keels.“

„Jasně. Potřebujeme, aby nám Sadie řekla, že všechny ty tři obrazy jsou od Homera. Jednak by mohla nadace díky tomu získat o poznání víc peněz, ale taky bych nerada naletěla.“

Joa si uvědomovala, že je vyčerpaná, ale nějak ztrácela nit. „Proč?“

Keely našpulila rty. „Protože Seymour mi udělil dvacetiminutovou lekci ohledně ovládání mých očkávání. Leze mi na nervy, až to ani vypovědět nemůžu. Je to právník a taky se podle toho chová.“

Seymour? Seymour... jasně. Ten právník, který se stará o Isabelinu pozůstalost. Joa se s ním setkala na pohřbu a pak při čtení poslední vůle. Byla zlomená žalem, a tak věcem a lidem kolem sebe nevěnovala moc pozornosti.

„Je to dobře, že je právník?“ zeptala se Joa zmateně.

„Asi ano,“ připustila Keely. „Ale jak jsem řekla, hrozně mi leze na nervy.“

Jou by zajímalo, jak se mu podařilo v její sestře, která se okázale nezajímala o muže, vyvolat tak silnou a vášnivou reakci. „Co ti udělal?“

„Má upjaté jméno, které se k němu dokonale hodí. Má dva metry, modré oči, špinavě blond vlasy a dlouhou jizvu na čelisti. Kamarádi mu říkají Dábel, což je stejně stupidní jméno jako jeho vlastní.“

Fajn, ale pokud je to jejich právník, jeho vzhled ani přezdívka by neměly hrát žádnou roli. Bylo jasné, že Keely trávila dost času prohlížením si někoho, kdo jí podle jejích vlastních slov lezl na nervy. Zajímavé.

Keely se zastavila u dveří s diskrétní mosaznou cedulkou *Konferenční místnost*. Díky bohu. Joa doufala, že někdo za těmi dveřmi jí nabídne kávu. Dvojitou.

Napřímila ramena. Přišla, zúčastní se toho setkání, ale pak zmizí a nechá Keely, aby navigovala v tomto zvláštním světě drahých právníků a dražebníků. Ona má jinou práci, musí změnit svůj život od základu.

Ale pokud jí připadalo, že je to tak skvělý plán, proč se jí za víčky neustále zjevovala pohledná mužná tvář Ronana Murphyho?

DRUHÁ KAPITOLA

Ronan Murphy zaslechl, že mu pípnul telefon, a podíval se na displej. Když viděl, že jde o hromadný vzkaz pro rodiče školky ve West Roxbury, kam chodil jeho syn, otevřel si ho a zjistil, že je to připomenutí plesu na získání finanční podpory, který školka bude pořádat na konci měsíce. Jen bůh ví, nač potřebují finanční podporu, když školní poplatky, které platil, by měly pokrýt všechno od nákupu obohaceného plutonia na školní pokusy až k obědům pro zaměstnance s bílými lanýži jako hlavním chodem.

Do hromadné konverzace začal přicházet vzkaz za vzkazem: Ronan rozpoznal některá jména matek, které poznal během školního roku. Také udělal tu chybu, že s některými z nich zapředel rozhovor. Pár nezávazných pozdravů a několik slov o počasí se velmi rychle změnilo v návrh, že si jejich děti mohou hrát spolu, a o chvíli později i v pozvání na večeři, sklenku vína, případně na daleko otevřenější návrhy nezastíraně sexuálního rázu. Všechny tyto dámy od něj dostaly víceméně stejnou odpověď, že si jejich návrhu váží, ale momentálně se nechce s nikým stýkat. Pár žen zašlo ještě dál: daly mu telefonní číslo pro případ, že by změnil názor. To ale nikdy neudělal.

Jeho žena je sice pryč, ale je to stále jeho žena...

Ronan si prohrábl vlasy a snažil se potlačit ostrou bolest u srdce. Teď na Thandi nechtěl myslet. Věděl, že musí pracovat. Seznam úkolů byl dlouhý jako jeho